

*gastredactioneel in Tortuca,
tijdschrift voor literatuur en beeldende kunst,
nummer 32, 2012. (<http://tortuca.com/?p=756>)*

De Zwarte Pad en de sjamaan

Aan het einde van een lange wereldreis belandde de Zwarte Pad in de Gobi-woestijn. In Kathanbulag Soum, een kleine nederzetting zonder straten, met enkel wat houten huizen en ronde tenten binnen een afrastering, werd hij opgevangen door de plaatselijke sjamaan. De sjamaan was klein en hij droeg een kraakheldere, witte blouse met ruches, een hoed van grijs vilt en een donkergrijze jas die voor hem op maat leek gemaakt. Zijn gezicht leek van kalfsleer en hij had de tanden van een oude bluesmuzikant. Zijn groene ogen schenen van achter hun gelooide voorhang recht in de ogen van de Zwarte Pad.

‘Voordat we ook maar een stap verder gaan,’ zo sprak de sjamaan beslist, ‘dient u zich terdege te beseffen dat de schildpad de geest van het egoïsme is. U draagt uzelf.’

De Zwarte Pad keek daar niet van op. Van jongs af aan was hem verteld dat het een schildpad is die de wereld draagt. En dat die schildpad weer door een andere schildpad wordt gedragen. ‘Het zijn schildpadden, de hele weg naar beneden’, antwoordde hij de sjamaan.

Nu was de sjamaan overtuigd dat dit de pad was die hij sinds jaar en dag zocht. Uit zijn jaszak haalde hij een ketting met een uit vilt geknipt vosje en hing deze om de nek van de Zwarte Pad.

Vervolgens pakte hij de pad op en plaatste hem naast zich in een oud Russisch legerbusje. Dagenlang reden ze, hortend en stotend door een asgouwe leegte, naar Gorkhi-Terelj. Tijdens de rit volgde de Sjamaan onophoudelijk met de lange, benige wijsvinger van zijn rechterhand de lijnen op het schild van de Zwarte Pad.

‘Sinds jaar en dag probeert de mens de tekens van de natuur te ontcijferen,’ zo sprak de sjamaan. ‘Een natuur die met groeiende wanhoop contact zoekt. Via de huid van schelpen, de tekening van de slang, het web van een spin, het slijmspoor van een slak, het opdrogen van een rivierbedding, via ijsbloemen en varens. Tekens, waarvan de betekenis ons vreemd blijft. Taal die zich onttrekt aan onze taal. Maar laat niemand u wijs maken dat hier niet wordt gecommuniceerd. Uw schild, Zwarte Pad, vormt de sleutel tot die taal en ik zal degene zijn die dit gaat ontcijferen. Al kost het mij de rest van mijn leven.’

‘U krijgt tien jaar, meer niet,’ zo sprak de Zwarte Pad.

Samen nestelden ze zich als in een lange winterslaap in de buik van Turtle Rock in Gorkhi-Terelj. Langstreckende nomaden legden drank en voedsel voor de rots en de kinderen uit de buurt hingen oude zagen en huiden van egels boven de ingang om de oude sjamaan en de Zwarte Pad te beschermen.

Toen ze na tien jaar naar buiten kwamen, toonde de sjamaan zich het meest teleurgesteld. De Zwarte Pad sprak hem echter troostend toe. ‘Het blijven ontoegankelijke mededelingen, dat is waar, maar om je tien jaar te kunnen verdiepen in deze tegenstrijdigheid, dat moet toch een intens genot geweest zijn.’